

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 512/2026
26.05.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Вуковић, председника већа, Јасмине Васовић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела изазивање опште опасности из члана 278. став 5. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Ивана Станојевића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу 4К бр. 211/25 од 06.11.2025. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 12/26 од 19.02.2026. године, у седници већа одржаној дана 26.05.2026. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Станојевића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Крушевцу 4К бр. 211/25 од 06.11.2025. године и Вишег суда у Крушевцу Кж1 12/26 од 19.02.2026. године, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу поднети захтев за заштиту законитости одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крушевцу 4К бр. 211/25 од 06.11.2025. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело изазивање опште опасности из члана 278. став 5. у вези става 1. Кривичног законика и за исто је осуђен на казну затвора у трајању од 6 месеци, која ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује са применом електронског надзора, а просторије не сме напуштати осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, те уколико једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова окривљени самовољно напусти просторије у којима станује, суд ће одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора. Истом пресудом, одлучено је и трошковима кривичног поступка, на начин ближе наведен у изреци првостепене пресуде, док је оштећена ради остваривања имовинскоправног захтева упућена на парнични поступак.

Пресудом Вишег суда у Крушевцу Кж1 12/26 од 19.02.2026. године, делимично је усвојена жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Станојевића, и пресуда

Основног суда у Крушевцу 4К бр. 211/25 од 06.11.2025. године је преиначена само у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што је Виши суд у Крушевцу окривљеног АА, који је првостепеном пресудом оглашен кривим за кривично дело изазивање опште опасности из члана 278. став 5. у вези става 1. Кривичног законика, осудио на казну затвора у трајању од 3 месеца, која ће се по правноснажности пресуде извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује са применом мере електронског надзора, тако да окривљени не сме напуштати просторије у којима станује осим у случајевима прописаним законом који уређује извршење кривичних санкција, при чему ће суд, уколико окривљени једном у трајању преко шест часова или два пута у трајању до шест часова самовољно напусти просторије у којима станује, одредити да остатак казне затвора издржи у заводу за извршење казне затвора, а у преосталом делу жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Ивана Станојевића одбијена је као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Иван Станојевић, због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји, побијане пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд је на основу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП) доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, и у седници већа коју је одржао без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета и правноснажне одлуке против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода изнетих у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 438. став 1. тачка 9) Законика о кривичном поступку, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним пресудама учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, с обзиром да се пресуде заснивају на доказима на којима се не могу заснивати. Као незаконит доказ бранилац означава налаз и мишљење вештака Завода за судску медицину број 08-3154/24 од 10.10.2024. године, налаз Завода за судску медицину Ниш од 28.07.2025. године, исказ сведока ББ дат на записнику пред ОЈТ у Крушевцу КТ. бр. 987/22 од 01.03.2023. године, исказ сведока ВВ дат на записнику о главном претресу од 18.06.2024. године, оштећене ГГ и сведока ДД дате на записнику о главном претресу од 06.09.2024. године уз истицање да се незаконитост ових доказа огледа у чињеници да је суд на главном претресу одржаном дана 06.11.2025. године, извршио увид у исте без сагласности странака, супротно члану 406. ЗКП, не наводећи разлог за вршење увида у исте, при чему сведок ББ није ни дала исказ на главном претресу. Поред наведеног, бранилац у поднетом захтеву наводи и да се побијане пресуде заснивају на налазу и мишљењу вештака медицинске струке Дарка Петровића од 18.08.2023. године, у које суд на главном

претресу одржаном 06.11.2025. године није извршио увид, па се на овом налазу и мишљењу није могла засновати осуђујућа пресуда.

Овако изнете наводе браниоца окривљеног Врховни суд је оценио као неосноване, а како су исти већ били предмет оцене другостепеног суда, с обзиром да је исте бранилац истицао у поднетој жалби на првостепену пресуду, и о чему је другостепени суд на страни 3. и страни 4. пасус 1, 2. и 3. и 4. образложења пресуде дао довољне и јасне разлоге, које овај суд прихвата и, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на дате разлоге упућује. При том, како из списка предмета произлази да је на главном претресу одржаном дана 14.05.2024. године бранилац окривљеног Драган Петровић навео да је сагласан да се испитани сведоци ВВ, ББ и ЋЋ не испитују непосредно, већ да се изврши увид у записнике о њиховом испитивању пред Основним јавним тужиоцем, то је, самим тим, суд правилно извео као доказ исказ сведока ББ, па су супротни наводи браниоца окривљеног из поднетог захтева за заштиту законитости оцењени као неосновани.

Бранилац даље у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним одлукама учињена повреда закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, односно да је суд побијаним пресудама прекорачио оптужбу у погледу времена извршења кривичног дела, са образложењем да у оптужном акту као време извршења кривичног дела је наведено „око 21 час“, а у побијаној пресуди време извршења кривичног дела наведено је „између 21 и 22 часа“.

Овако изнете наводе браниоца окривљеног Врховни суд је оценио као неосноване, а како су ти наводи већ били предмет оцене другостепеног суда, јер је исте бранилац истицао у поднетој жалби на првостепену пресуду, о чему је другостепени суд на страни 4. пасус 7. и страни 5. пасус 1. образложења пресуде дао довољне и јасне разлоге, то изнете разлоге овај суд прихвата и, у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на њих и упућује.

У преосталом делу поднетог захтева за заштиту законитости бранилац наводи да је побијаним пресудама учињена повреда закона коју нумерише као повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а која повреда представља законом прописан разлог за подношење овог ванредног правног лека, међутим, приликом образлагања овако означене повреде бранилац наводи да се на основу медицинске документације не може са сигурношћу утврдити механизам настанка повреда код оштећене, у прилог томе наводи налаз и мишљење Комисије судских вештака Завода за судску медицину Ниш, с обзиром да нису детаљно описане карактеристике задобијене повреде у медицинској документацији, којим наводима бранилац на основу сопствене оцене чињеничног стања, извлачи закључак о постојању прекршаја кажњивог по члану 36. став 1. тачка 5. Одлуке о држању животиња и кућних љубимаца Града Крушевца и указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно на повреду закона из члана 440. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреде закона из члана 440. ЗКП, то је Врховни суд

захтев за заштиту законитости бранилаца окривљеног у овом делу оценио као недозвољен.

Из напред наведених разлога, Врховни суд је на основу члана 491. и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.

Председник већа – судија
Татјана Вуковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић